

A fost odată ca niciodată un tânăr pe nume Cyparissus. Era fericit și generos și cel mai mult îl îndrăgea pe lume pe cerbul sacru al nimfelor, care avea coarne de aur. Se plimbau pe pajiști împreună și își petreceau liniștiți zilele în grădina Olimpului. Dar într-o zi, totul s-a schimbat...

Era pe la amiază și era atât de cald, încât cerbul moțăia la umbră. Cyparissus, care se antrena cu sulița de vânătoare, a nimerit din greșeală animalul. A dat fuga la prietenul său și, când l-a văzut cum suferea, și-a dorit să moară odată cu el. Zeul Apollo l-a auzit plângând și a încercat să-l îmbărbăteze, dar Cyparissus l-a implorat să-l lase să rămână pe veci alături de cerb. Astfel, Apollo a zis c-o voce gravă și răsunătoare: – Vei rămâne în amintirea tuturor. Vei fi mereu alături de prietenul tău și de toți cei aflați în suferință. Cyparissus a plâns și a tot plâns, până ce brațele i s-au prefăcut în crengi cu frunze verzi, iar picioarele i s-au contopit, transformându-se într-un trunchi ce s-a afundat adânc în pământ. Se preschimba într-un chiparos!

Dacă veți privi cu atenție un chiparos, veți vedea că rășina care i se scurge pe trunchi seamănă cu niște lacrimi. Sunt lacrimile lui Cyparissus care plânge pentru noi toți.

Gus era un iepure cenușiu căruia-i plăcea să mănânce porumb. Țopăia vesel prin grădina lui Molly, iar locul lui preferat era stratul de flori plin de trandafiri albi. Îi plăcea să se deghizeze, să se joace de-a v-ați ascunselea și să fie gădilat pe burtică. Dar într-o zi, totul s-a schimbat...

Molly și-a căutat peste tot prietenul clăpăug, dar nu i-a dat de urmă. Și-a întrebat tatăl unde era Gus, iar acesta i-a răspuns că micuțul iepuraș dormea dus. Molly s-a gândit că somnul e ceva foarte rău și s-a hotărât să rămână trează pentru tot restul vieții, până când se întorcea Gus. Zis și făcut...

Cum Cyparissus era cel mai înalt copac din oraș, îi urmărea pe copii de ceva vreme, astfel că s-a hotărât să le vină în ajutor. Și-a scuturat crengile și a strigat vânturile. Vântul de Nord s-a acoperit cu pene, transformându-se într-o pasăre fericită precum Tango. Vântul de Sud a desenat în nori o pereche de ochi migdalați, ca ai lui Lucy. Vântul de Est și-a scuturat coama și a luat-o la galop, nechezând, spre casa lui George. Iar Vântului de Vest i-a crescut o coadă rotundă și pufoasă, ca a lui Gus, și a pornit și el spre casa lui Molly.

Cu toții știau ce voia Cyparissus, fiindcă mai făcuseră asta de milioane de ori.

Când cele patru vânturi i-au găsit pe copii, i-au adunat laolaltă și i-au condus ușurel spre parcul unde îi aștepta Cyparissus.

Lui Molly i s-a făcut teamă de poarta mare și de zidurile înalte, dar George a strâns-o de mână, iar fata s-a simțit mult mai bine. Curând și-au dat seama că intrau într-un cimitir, dar nu s-au speriat.

S-au îndreptat hotărâți spre fiecare dintre locurile spre care uriașul chiparos li le arăta cu crengile sale lungi.

Cei patru prieteni au cuprins trunchiului lui Cyparissus cu brațele și l-au îmbrățișat strâns, povestindu-i copacului despre merele verzi ale lui Paddy, despre cum îi plăcea lui Lucy să alerge, despre ascunzișurile lui Gus și despre minunatele cântece ale lui Tango.

Și-au petrecut după-amiaza, pălăvrăgind și spunând povești, de parcă ar fi stat în jurul unui foc de tabără.

Au râs și au plâns, dar s-au simțit minunat, pentru că își regăsiseră cu toții prietenii, acolo unde nu-i căutaseră niciodată: în inimile lor.

Înainte de a pleca acasă, copiii l-au împodobit pe Cyparissus cu lucruri care le aparținuseră prietenilor lor. Molly a prins laolaltă lesa lui Lucy și a lui Gus și le-a legat în jurul trunchiului ca pe-o curea frumoasă. Danny a atârnat colivia lui Tango de crengi, ca să poată fi folosită de altă pasăre, iar George a împodobit o creangă cu căpăstrul lui Paddy.

Cele patru vânturi i-au îmbrățișat și au zâmbit cu toții, dându-și seama că tocmai atunci cel mai înalt copac din tot orașul se oprise din plâns.

